

navatele (§ 1157 obč. zák.) a zároveň jako následek bezstarostnosti žalobkyně, naopak sluší uznati, že si žalobkyně zavinila svůj úraz výhradně sama tím, že se dala na svůj vrub a bez příkazu svých zaměstnavatelů do mytí oken a nepoužila k tomu ochranného pásu, ač vzhledem k Šu 1297 obč. zák. musila nahlížeti, že koná něco, čím je její tělesná bezpečnost, ba i život ohrožen.

Čís. 5067.

V řízení dle čl. 310 obch. zák. není přípustna žaloba podle Šu 37 ex. ř.

(Rozh. ze dne 22. května 1925, Rv I 656/25.)

Žalovaným vzorkovým veletrhům byl povolen prodej stroje dle čl. 310 obch. zák. Tvrdě vlastnické právo ke stroji, domáhal se žalobce, by bylo uznáno jeho vlastnictví ku stroji, by prodej byl prohlášen nepřipustným a řízení prodejové bylo zrušeno. Žaloba byla zamítnuta soudy všech tří stolic, Nejvyšším soudem z těchto

důvodu:

Nesprávné posouzení právní spatřuje dovolatelka v tom, že odvolací soud považoval žalovanou firmu za bezelstnou držitelku pily (§ 367 obč. zák.), protože prý ji on svěřil svému bratru vystavovateli do uschování a žalovaná firma nabyla k ní zástavního práva jako od živnostníka k obchodování s ní oprávněného. Dovolatel vytýká, že odvolací soud nepřihlédl k tomu, že kromě držitelovy bezelstnosti vyžaduje se podle Šu 367 obč. zák., by věci od toho, komu je svěřil žalobce, nabyt za úplatu, čemuž však nebylo v tomto případě, jelikož žalovaná firma jeho bratru nezaplatila za pilu ničeho. Dále je dovolateli právním pochybením, že odvolací soud pozměnil nepřipustně pojem nabytí, jímž je míněno v Šu 367 obč. zák. nabytí vlastnictví (ježto jenom v tom spojení má potom smysl podmínka »nabytí od živnostníka k obchodování s ní oprávněného«), jestliže se domníval, že zřízení práva zástavního ku věci je současným s pojmem »nabytí« věci, jak je má na mysli § 367 obč. zák. Uplatněný dovolací důvod není opodstatněn. Žalobou domáhal se dovolatel výroku, že je sporný předmět, podle čl. 310 obch. zák. do prodeje daný, jeho vlastnictvím, že provedení tohoto prodeje je nepřipustné a že se prodejové řízení zrušuje. Z tohoto žalobního žádání vyplývá, že dovolatel pojal svou žalobu jako žalobu podle Šu 37 ex. ř., neboť jí nechce docílití vrácení do prodeje vzaté věci (§ 366 obč. zák. slova: »seine ihm vorenthaltene Sache von jedem Inhaber durch die Eigentumsklage gerichtlich zu fordern«), nýbrž uplatňuje vlastnictví jako právo »činící výkon prodeje nepřipustným« (§ 37 ex. ř.). Leč tu jest uvážiti, že prodejové řízení podle čl. 310 obch. zák. není exekucí, nýbrž nesporným řízením, v němž ovšem žaloba podle Šu 37 ex. ř. není přípustna. Dále nemůže býti přehlíženo, že řízení podle čl. 310 obch. zák. je pouze provisorním řízením, prováděným za všech okolností na nebezpečenství věřitelovo (čl. 310 obch. zák. slova: »Auf Gefahr des

Gläubigers der Verkauf der verpfändeten Gegenstände verordnet wird«). Tedy v řízení tom není zjišťováno pravoplatně, že jsou tu předpoklady realisace, tedy že skutečně byla zřízena ruční zástava, že pohledávka existuje, že dlužník je v prodlení. Není vyloučeno, že v řádné rozepři může býti zjištěn opak těchto předpokladů. Věřitel navrhuje prodej podle čl. 310 obch. zák., návrhem a prodejem přejímá ručení za škodu, vzejde-li nějaká tím, že nebylo pro tento prodej zákonitých předpokladů. I tato hmotněprávní stránka prodeje podle čl. 310 obch. zák. nasvědčuje, že nejde o exekuci podle exekučního řádu, jenž ostatně ve čl. XIII. čís. 9 uvoz. zákona předpisy čl. 310 obch. zák. a §u 47 uvoz. zák. k obch. zákonu ponechal netknutými, a že žaloba dle §u 37 ex. ř. je v tomto řízení nepřípustna.

Čís. 5068.

Prodej podle čl. 310, 382 obch. zák. není exekucí a nelze se proti němu bránit žalobou dle §u 37 ex. ř., aniž může býti vyloučen tím, že si na věc, dotčenou prodejem, osobuje vlastnické právo osoba třetí.

(Rozh. ze dne 22. května 1925, Rv I 748/25.)

Žalovaná strana vymohla si ve smyslu ustanovení čl. 310 a 382 obch. zák. prodej předmětů, které manželé Jan a Anna M-ovi nechali od ní odvézt z krámů a které pak žalovaná strana ve svém skladišti přechovávala pro útraty převozu a uskladnění. Bohumír K., tvrdě k oněm předmětům vlastnické právo, domáhal se zrušení exekuce. **P r o c e s n í s o u d p r v é s t o l i c e** žalobu zamítl. **D ů v o d y:** Žalované straně byl povolen prodej dle čl. 310 obch. zák. jako speditérce, uplatňující své zákonné právo zástavní na předměty, u ní se nalézající, pro výlohy dopravy a uskladnění. Prodej takový řídí se ustanovením §u 47 uv. zák. k obchodnímu zákonu. Z toho zjevno, že nejde tu o vnucený prodej podle řádu exekučního, pro který musí býti zjednán zákonem předepsaný titul exekuční a splněny další předpisy ex. řádu. Nelze proto použití ohledně tohoto prodeje ustanovení exekučního řádu, protože zákonné právo zástavní speditéru dle čl. 382 obch. zák. poskytnuté tomuto přísluší bez ohledu na to, kdo jest jejím vlastníkem. Žaloba dle §u 37 exekučního řádu proto není přípustnou. **O d v o l a c í s o u d** napadený rozsudek potvrdil.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Nesprávné posouzení právní spatřuje dovolatel v tom, že nebylo přihlíženo k ustanovení §u 1 čís. 6 ex. ř., podle kterého jsou exekučním titulem také všechna vykonatelná nařízení civilních soudů v nesporných věcech právních. Dovolatel míní, že k těmto patří i sporný případ, a že proto není nejmenší pochybnosti, že jde o exekuci, proti které jest přípustna vylučovací žaloba podle §u 37 ex. ř. Dovolací důvod čís. 4 §u 503 c. ř. s. není opodstatněn. Dovolatel uplatňuje vůči zákonnému